

[Jørgen Jørgensen.]

telsen herigennem kommer betydeligt højere op end Tjenestemandslønningerne og alle de Tillæg, Tjenestemændene har faaet. Det vil altsaa sige, at med den Pristalsberegning, der anvendes ved Beregning af Dagpengesatserne, naar man dertil lægger det Huslejetillæg, som alle Familieforsørgere faar, har de arbejdsløse faaet et Tillæg til Arbejdsløshedsunderstøttelsen, som procentvis ligger betydeligt over det Tillæg, som Tjenestemændene har faaet. Jeg siger ikke dette for at ville sige, at de Arbejdsløshedsunderstøttelser, der efter Lovforslaget er Tale om, er for høje; jeg siger det som en nødvendig Berigtigelse over for den Fremstilling, som det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen gav.

Som jeg allerede har sagt, betragter jeg de to Hovedændringsforslag til Lovforslaget som væsentlige Forbedringer, og jeg beklager, at det ikke har været muligt i Udvalget at opnaa Enighed om Lovforslaget. De Ændringsforslag, som Flertallet stiller, og som er tiltraadt af Ministeren, betyder en saa afgjort Forbedring, at Forskellen for Arbejdsløshedslovens Vedkommende mellem disse Forslag og Socialdemokratiets Forslag ikke er større, end at det skulde have været muligt at opnaa en Forstaaelse.

Men der skal som bekendt to Parter til at afslutte et Forlig, og Socialdemokratiet har ikke haft Styrke til at gaa ind i et saeligt Samarbejde for at opnaa et Resultat. Jeg beklager dette, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Christmas Møller gjorde det. Jeg har altid anset det for ønskeligt, at Love af denne Art blev gennemført i Enighed i Rigsdagen, og jeg mener, der havde været Muligheder for at gennemføre en Ordning, som alle Parter kunde tiltræde.

Da de nugældende Regler for Arbejdsfordeling og Arbejdsløshedsunderstøttelse blev gennemført i Marts Maaned i Fjor som Lovanordning af Administrationen, havde der forud været ført Forhandlinger med Repræsentanter for de politiske Partier, hvor vi under de aldeles ekstraordinære Forhold, der da forelaa, gav vor Tilslutning til, at disse særlige Foranstaltninger blev gennemført. Men det var fra alle Sider en bestemt Forudsætning, at de nye Regler kun skulde være af rent midlertidig Karakter. Begrundelsen for de helt ændrede Bestemmelser for Godtgørelse under Arbejdsfordeling og de stærkt forhøjede Sats for Arbejdsløshedsunderstøttelse var den, at man under de herskende Restriktioner med Hensyn til Anvendelse af Brændsel og elektrisk

Kraft og den stigende Mangel paa Materialer maatte regne med en stærk Stigning i Arbejdsløsheden, og vi var alle enige om, at en Stigning i Arbejdsløshedstallet rummede en stor Fare for yderligere tyske Krav om Arbejdskraft, og dette maatte for enhver Pris undgaas.

Vi gav da under de daværende særlige Forhold Tilslutning til, at disse nye Regler gennemførtes. Men det siger sig selv, at en Ordning som den, der da gennemførtes for Arbejdsfordelingens Vedkommende, kun kunde opretholdes i en ganske kort Periode; den skabte en Ulighed i Vilkaarene for de Arbejdere, der var paa Arbejdsfordeling, og de Arbejdere, som er helt arbejdsløse, som, hvis den strakte sig over en længere Tid, vilde virke helt urimelig. Indtil den 1. April i Fjor fik alle Arbejdere, der var paa Arbejdsfordeling, en Godtgørelse for de Dage, hvor de var ledige, der var den samme som Arbejdsløshedsunderstøttelsen, det vil sige, at f. Eks. en Arbejder inden for Metalindustrien fik en Godtgørelse pr. Dag paa 7 Kr. 75 Øre, naar han var Forsørger, og 5 Kr. 85 Øre, naar han var Ikke-Forsørger med under 8 Aars Medlemsret. Med den nye Regel om, at den, der var paa Arbejdsfordeling, skulde garanteres fire Femtedele af Fortjenesten inden for Faget i Godtgørelse de Dage, han var ledig, fik en Arbejder inden for Metalindustrien i København, som var paa Arbejdsfordeling, en Forhøjelse fra den hidtil gældende Sats, 7 Kr. 75 Øre og for Ikke-Forsørgere 5 Kr. 85 Øre, til henholdsvis 18 Kr. 25 Øre og 16 Kr. 25 Øre. Det var en Stigning paa 10 Kr. 50 Øre pr. Dag eller ca. 135 pCt., og for de unge Ikke-Forsørgere var Forskellen endda ikke saa lidt større.

At de 7 Kr. 75 Øre pr. Dag, som hidtil var betalt, var for lidt, er jeg enig i, for en Familieforsørger er 7 Kr. 75 Øre pr. Dag et lille Beløb at skulle klare sig for med de Leveomkostninger, vi nu har. Men det er nødvendigt at sige, at de Dagpenge, som blev betalt i Marts i Fjor, byggede paa den Lovgivning paa dette Omraade, som var gennemført af de skiftende socialdemokratiske Socialministre, der hvert Aar i Tiden siden 1940 havde mødt i Rigsdagen med et Forslag om at begrænse Dagpengesatsernes Stigning — den Stigning, de i Kraft af Prisregulering ellers vilde faa gennemført — og fastsætte den i et vist Forhold til Stigningen i Arbejdsløshederne, hvad der var en vis Rimelighed i. For ikke at formindske Spændvidden mellem Lønninger og Understøttelser gennemførtes denne Lovgivning. Naar man vil drage en Sammenligning